

" মৰমৰ সন্তানসকল - দেহৰ সম্বন্ধত বন্ধন আছে , সেয়েহে দুখ আছে , আত্মিক সম্বন্ধত থা কা তেতিয়া অপাৰ সুখ প্ৰাপ্ত কৰিবা , এ ক মাতা - পিতা ৰ স্মৃতি থাকিব "

প্ৰশ্ন: কি নিচাত থাকিলে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱাৰ সাহস আহি যাব?

উত্তৰ: নিচা থাকিব লাগে যে কল্পই-কল্পই আমি পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা মায়া শত্ৰুৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ হীৰা সদৃশ হৈছে। স্বয়ং ভগৱান আমাৰ মাতা-পিতা হয়, এইটো স্মৃতি বা নিচাৰ দ্বাৰা সাহস আহি যাব। সাহস ৰাখোঁতা সন্তানসকল নিশ্চয় বিজয়ী হয় আৰু সদায় ঈশ্বৰীয় সেৱাতহে তৎপৰ হৈ থাকে।

গীত: * গী ত :- অন্তৰে বিচাৰে তোমাক মাতিবলৈ .... (তুম্ হাৰে বুলানে কো জী চাহতা হয়)

ওঁম শান্তি । দেৱী-দেৱতাসকলৰ পূজাৰীয়ে পাৰলৌকিক মাতা-পিতাক স্মৰণতো কৰিয়েই আহিছে আৰু ভক্তসকলেও জানে যে আমাক ভক্তিৰ ফল দিবলৈ মাতা-পিতা নিশ্চয় আহিব লাগিব। এতিয়া সেই মাতা-পিতা কোন হয় - সেয়াতো বেচেষাসকলে নাজানে। আহ্বান কৰি থাকে ইয়াৰ দ্বাৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে তেওঁৰ সম্বন্ধ নিশ্চয় আছে। এবিধ হৈছে লৌকিক সম্বন্ধ, আনবিধ হৈছে পাৰলৌকিক সম্বন্ধ। লৌকিক সম্বন্ধতো অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। কাকা, খুড়া, মামা আদি-আদি এয়া হৈছে লৌকিক বন্ধন, সেয়েহে পৰমপিতা পৰমাত্মাক আহ্বান কৰে। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে সত্যযুগত কোনোধৰণৰ বন্ধন নাই। পিতাক আহ্বান কৰে যে আমি এতিয়া বন্ধনত আছোঁ, আপোনাৰ সম্বন্ধত আহিব বিচাৰোঁ। ভক্তসকলৰ স্মৃতিত আছে যে আমি অনেক প্ৰকাৰৰ বন্ধনত আছোঁ। দেহক মনত পেলাই থকা কাৰণে বন্ধন বহুত আছে। আত্মাৰ সম্বন্ধত এক মাতা-পিতাই স্মৃতিত থাকে। লৌকিক আৰু পাৰলৌকিকক মনত পেলোৱাৰ ক্ষেত্ৰত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। এয়া হৈছে পাৰ্থক্য বন্ধন আৰু সেয়া হৈছে আত্মিক সম্বন্ধ। পাৰ্থক্য সম্বন্ধত সত্যযুগত থাকে কিয়নো তাত সুখৰ সম্বন্ধ বুলি কোৱা হ'ব। ইয়াত আকৌ দুখৰ বন্ধন বুলি কোৱা হ'ব। তাক সম্বন্ধ বুলি কোৱা নহয়। এই কথাবোৰ আগতে জনা নাছিল। এতিয়া বুজি পাইছা, আহ্বান নিশ্চয় কৰিছিল। - হে মাতা-পিতা আহাঁ। পিতাইতো নিশ্চয় সকলোকে সুখেই দিব। কিন্তু পিতাই কি সুখ দিয়ে - এয়া কোনেও নাজানে। এতিয়া সম্বন্ধ পিতাৰ লগত, তেওঁৰ পৰা সদায় সুখ পোৱা যায়। সুখক সম্বন্ধ, দুখক বন্ধন বুলি কোৱা হ'ব। গতিকে সন্তানসকলে মাতা-পিতাক আহ্বান কৰে যে আহি এনেকুৱা মিঠা-মিঠা কথা শুনোৱা। তেওঁলোকে ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়াকৈ) আহ্বান কৰে, তোমালোকে ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) আহ্বান কৰা। তেওঁলোকেও স্মৰণ কৰে - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা। পিতা আছে যেতিয়া নিশ্চয় মাতাও থাকিব লাগে। নহলে পিতাই ক্ৰিয়েট (ৰচনা; সৃষ্টি) কেনেকৈ কৰিব? শিৱবাবাক সন্তানসকলে চিঠি কেনেকৈ লিখিব? এনেকৈতো তেওঁ পঢ়িব নোৱাৰে। শিৱবাবা ইয়াত বহি আছে, সেয়েহে লিখে - "শিৱবাবালৈ ব্ৰহ্মা বাবাৰ দ্বাৰা"। শিৱবাবাই নিশ্চয় কোনোবা শৰীৰতো ধাৰণ কৰে। গায়নো কৰে - আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল বহুকাল, সৎগুৰু বুলি তেওঁক কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে সকলোৰে সত্ৰগতি দাতা। তেওঁ আহি এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। পাছত এওঁক ৪৪ জন্মৰ ৰহস্য বহি শুনায়। ব্ৰহ্মাৰ ৰাত্ৰি, ব্ৰহ্মাৰ দিন বুলি গায়ন কৰা হয়। প্ৰথমতে হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা ৰচয়িতা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক ৰচনা কৰে। যথাযথ পৰমপিতা, ব্ৰহ্মাৰ ৰাত্ৰিক পুনৰ ব্ৰহ্মাৰ দিন কৰি তুলিবলৈ আহে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দিন গতিকে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ- কুমাৰীসকলৰো দিন হ'ল। দিন বুলি কোৱা হয় সত্যযুগ-ত্ৰেতাক। ৰাত্ৰি বুলি দ্বাপৰ-কলিযুগক কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল আহিছা পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। তেওঁৰ কাৰণেই গায়ন কৰা হয় "তুমিয়েই মাতা-পিতা..." সখা (বন্ধু) ৰূপত প্ৰফুল্লিত ৰূপত আহি বিনোদন কৰায়। মুখ্য হৈছে তিনিটা সম্বন্ধ - পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু। এইকেইটা সম্বন্ধৰ পৰাহে কল্যাণ হয়। বাকী কাকা, খুড়া, মামা আদি সম্বন্ধৰ কোনো কথা নাই। গতিকে যি সম্পূৰ্ণ পিতা হয় তেওঁ আহি সন্তানসকলক সম্পূৰ্ণ কৰি তোলে। ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ তোমালোক হৈ আছে। তোমালোক অনুভৱী হোৱা। অন্য কোনোৱে কেনেকৈ জানিব। যেতিয়ালৈকে তোমালোক সন্তানসকলৰ সান্নিধ্যলৈ নাহে তেতিয়ালৈকে তেওঁলোকে কেনেকৈ বুজি পাব।

এতিয়া তোমালোকে জানা যে ভক্তি মাৰ্গতো বন্ধন আছে। মনত তেতিয়া পেলায় যেতিয়া ৰাৱণ ৰূপী ৫ বিকাৰৰ বন্ধনত থাকে। পিতাৰ নামেই হৈছে লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা)। ইংৰাজী শব্দ বহুত ভাল। লিবাৰেট কৰে মনুষ্যসকলক, লিবাৰেট কৰা হয় দুখৰ পৰা, মায়াৰ বন্ধনৰ পৰা লিবাৰেট কৰিবলৈ আহে। আকৌ গাইডো (পথপ্ৰদৰ্শক) হয়। গীতাতো আছে যে ম'হৰ সদৃশ সকলোকে উভতাই লৈ যায় গতিকে নিশ্চয় বিনাশো হ'ব। এনেকৈটো গায়ন কৰা হয় যে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা,

শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ কৰায়। আকৌ যিয়ে স্থাপনা কৰে তেওঁৰ দ্বাৰাই পালনাও কৰা হয়। এতিয়া তোমালোক তৈয়াৰ হৈ আছে – পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুযায়ী। দেহৰ বন্ধনক বুদ্ধিৰে খণ্ডিত কৰিব লাগে। সন্যাসী লোকসকলেতো ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰি আতৰি যায়। তোমালোকে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি ৰাজযোগ শিকা। জনকৰো দৃষ্টান্ত আছে। তেওঁ গৈ আকৌ অনু জনক হ'ল। বহুত সন্তানে কয় জনকৰ দৰে আমি নিজৰ ৰাজধানীত থাকি জ্ঞান ল'ম। নিজৰ ঘৰখনৰ কাৰণে প্ৰত্যেকেই ৰজা নহয় জানো। মালিকক ৰজা বুলি কোৱা হয়। পিতা হয়, তেওঁৰ স্ত্ৰী সন্তান আদি আছে - এয়া হৈ গ'ল হৃদৰ ৰচনা। ৰচনাও কৰে, পালনাও কৰে। বাকী সংহাৰ (বিনাশ) কৰিব নোৱাৰে কিয়নো সৃষ্টিতো বুদ্ধি হ'বই লাগিব। সকলোৱে জন্মই দি থাকে। কেৱল বেহদৰ পিতাহে আহে যিয়ে নতুন ৰচনা ৰচে আৰু পুৰণিৰ বিনাশ কৰায়। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা আৰু পুৰণিৰ বিনাশ সেয়াতো ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ ৰচয়িতা পৰমপিতা পৰমাত্মাইহে কৰিব। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলে ভালদৰে বুজি পোৱা। কথাবোৰটো বহুত সহজ। নামেই ৰখা হৈছে সহজ যোগ বা স্মৰণ। ভাৰতৰ জ্ঞান বা যোগ প্ৰখ্যাত হয়।

পিতাই এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক দৈৱী মত দিয়ে যাৰ দ্বাৰা তোমালোক সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব। মাতা-পিতাৰ পৰাহে নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা হয়। এয়াতো সকলোৱে জানে যে আমাক ভগৱানে জন্ম দিছে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে ভগৱান কেনেকৈ আহি নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰে। নতুন সৃষ্টি এডাপ্ত কৰে (তুলি লয়)। মাতা-পিতাতো নিশ্চয় আছে। পিতা আছে আকৌ নিজেই এওঁৰ দ্বাৰা তুলি লয় গতিকে এওঁ বৰ-মাঁ হৈ গ'ল। পিছত প্ৰথম নম্বৰত সৰস্বতীক তুলি লৈছে। পিতা এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে নহয় জানো। এওঁ মন্মাতো তোলনীয়া হয়। তোমালোকৰ কাৰণে মাতা-পিতা হয়। মোৰ কাৰণে পতিও হ'ল আৰু পিতাও হ'ল। প্ৰৱেশ কৰি নিজৰ স্ত্ৰীও (যুগল) মোকেই কৰি ল'লে আৰু সন্তানো কৰি ল'লে। এয়াতো বহুত ৰমণীয় কথা, যি সন্মুখত শুনিবলগীয়া। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰি বুজি পায়। যদি সকলো বুজি পোৱা তেনেহ'লে বুজোৱা। বুজাব যদি নোৱাৰা তেনেহ'লে একোৱেই বুজা নাই। জড় বীজৰ পৰা বৃক্ষ কেনেকৈ সৃষ্টি হয় - এয়াতো যিকোনো লোকেই ততালিকে ক'ব পাৰে। এই বেহদৰ বৃক্ষৰ জ্ঞান যেতিয়ালৈকে পিতা আহি নুবুজায় তেতিয়ালৈকে কোনোৱেও বুজিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে আমি পিতাৰ পৰা ৰাজযোগ শিকি উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। এয়া বুদ্ধিত থাকিব লাগে। এয়া ডৱল (দ্বৈত) সম্বন্ধ। তাততো চিংগল (একক) সম্বন্ধ থাকে। পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ নকৰে। ইয়াত সেই সকলোবোৰ হৈছে বন্ধন। তোমালোকে জানা যে আমি এই সময়ত সেই বন্ধনতো আছো। পিতাৰ সম্বন্ধত এতিয়া আহিছো, সেই বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ'বৰ কাৰণে। আজিকালিতো কিমান মত হৈ গৈছে। নিজৰ মাজতেই কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। পানীৰ কাৰণে, মাটিৰ কাৰণেও কাজিয়া লাগি থাকে। এয়া আমাৰ সীমাৰ ভিতৰত আছে, এয়া তোমালোকৰ সীমাৰ ভিতৰত নাই। একেবাৰে হৃদলৈ (সীমিত ভাৱত) আহি গ'ল। এইটো পাহৰি গ'ল যে ভাৰতবাসী সত্যযুগত বেহদৰ (অসীমিত) মালিক আছিল। যি মালিক আছিল তেওঁলোকেই আকৌ পাহৰি যায়। পাহৰিবও নিশ্চয় লাগিব তেতিয়াহে আকৌ পিতা আহি বুজাব। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে জানা। তাত হৈছে বন্ধন। ইয়াত মাতা-পিতাৰ লগত সম্বন্ধ। জানা যে আমি শ্ৰীমতত চলি অপাৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছো। পিতাই কয় - মই তোমালোকক সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। আকৌ অভিশাপ কোনে দিয়ে? মায়া ৰাৱণে। অভিশাপ হৈছে দুখ, উত্তৰাধিকাৰত সুখ পোৱা যায়। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে মনুষ্যক দুখৰ উত্তৰাধিকাৰ কোনে দিয়ে? পিতা সত্যযুগৰ স্থাপনা কৰে যেতিয়া নিশ্চয় সুখৰেই উত্তৰাধিকাৰ দিব। পিতাক জানো দুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা বুলি কোৱা হ'ব। দুখতো শত্ৰুৱে দিয়ে। কিন্তু এই কথা কোনেও বুজি নাপায়। ক'ৰ কথা ক'লৈ লৈ গৈছে। এনেকৈ কয় যে লংকা লুট-পাত কৰি সোণ লৈ আহে। এতিয়া সোণ কোনো চিল'নততো (শ্ৰীলংকাৰ পুৰণি নাম) ৰখা হোৱা নাই। সোণ পোৱা যায় খনিবোৰত। ক'ৰবাত নদীতো পোৱা যায়।

সন্তানসকলে বুজি পাইছে যে এয়া অনাদি “ব্লড ড্ৰামা” (বিশ্ব নাটক) হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি বহিছে। যিয়ে বুজিও নাপায় আৰু বুজাবও নোৱাৰে তেওঁ কি পদ পাব! পঢ়া সকলৰ আগত গৈ মূৰ দোৱাব। ৰজা-ৰাণী, প্ৰজাৰ মাজত পাৰ্থক্যতো আছে নহয় জানো। যেনেকৈ এই মন্মা-বাবা গৈ উচ্চ পদ পায়। তোমালোকেও পুৰুষাৰ্থ কৰিহিমান পঢ়া যাতে মন্মা-বাবাৰ সিংহাসনত বহিব পাৰা, বিজয় মালাৰ মণি হ'ব পাৰা। প্ৰলোভন বহুত দিয়া হয় (প্ৰাপ্তিৰ বিষয়ে কোৱা হয়)। ৰাজযোগ হয় নহয় জানো। তোমালোকে ৰাজযোগৰ দ্বাৰা ৰাজ্যতো প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা। কমতকৈ কম পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি প্ৰজাতো হ'বাই। সদায় কোৱা হয় ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ কৰা)। তোমালোক সন্তান নোহোৱা জানো। সেইজন পিতা আকৌ এইজন পিতা, ইয়াত আকৌ মাঁও আছে। ক্ৰমানুসৰি অনুসৰণ কৰি আছে। তোমালোক হ'লা ভ্ৰাতা-ভগ্নী। পিতাতো এজনেই হ'ব লাগে। “অ” ভগৱান” বুলি সকলোৱে কয় গতিকে সকলো ভ্ৰাতা-ভগ্নী হৈ গ'ল। আৰু বেছি একো সম্বন্ধ নাই। ভ্ৰাতা-ভগ্নী, মাথো এয়াই। আৰু তেওঁলোকৰ পিতা, ককা, ভ্ৰাতা, ভগ্নীতো বহুত

আছে। পিতা এজনেই, ককাও এজন। এজন প্রজাপিতা ব্রহ্মা, তেওঁৰ দ্বাৰা পুনৰ ৰচনা ৰচা হয়। তোমালোক ভ্ৰাতা-ভগ্নীসকলেই পদ প্ৰাপ্ত কৰা পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। বাকীসকল গৈ নিজৰ-নিজৰ বৃক্ষত ওলমিবগৈ। ঠিকনাতো আছে নহয়নে। য'ৰ পৰা পিছত ক্ৰম অনুসৰি আহে। ইয়াত হৈছে জীৱন বন্ধন। আত্মাসকল তাৰ পৰা প্ৰথমে-প্ৰথমে সুখত আহে সেইকাৰণে প্ৰথমতে জীৱনমুক্ত হয়। প্ৰথমতে স্বৰ্গত ভাৰতবাসী জীৱনমুক্ত হয়। কিমান ভাল-ভাল কথা পিতাই শুনায়। মোৰতো এজনেই সৰ্বোত্তম শিক্ষক দ্বিতীয় কোনো নাই। কন্যাসকলে ক'ব মোৰতো এজনে শিৱবাবা..... কন্যাসকলে এই ক্ষেত্ৰত পুৰা মনযোগ দিব লাগে। এই চৰকাৰৰ হৈ গ'লা গতিকে ঈশ্বৰীয় সেৱাত লাগি যাব লাগে। ঈশ্বৰৰ হোৱাৰ পিছত আসুৰী সেৱা কেনেকৈ কৰিব পাৰা? প্ৰত্যেকৰে কৰ্মবন্ধন অনুসৰি ৰায় দিয়া হয়। এইটো চোৱা হয় যে, ওলাই আহিব পাৰিব নে নোৱাৰে। ভাল তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ হ'লে “অনগড়িল চাৰ্ভিচ অনিল” হৈ যায় (কেৱল ঈশ্বৰীয় সেৱাত লাগি যায়)। তোমালোক সন্তানসকলৰ হৈছে ঈশ্বৰীয় সেৱা, নিৰ্বিকাৰী কৰি তোলাৰ সেৱা। আমি সেনা হওঁ। ভগৱানে আমাক মায়াৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ শিকায়। ৰাৱণ হৈছে দোৰ্ষোৰ পুৰণা শত্ৰু। এয়া কেৱল তোমালোকেহে জানা। তোমালোকে ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হৈ হীৰাতুল্য হ'বগৈ। সন্তানসকলৰ সেইখিনি সাহস থকা উচিত। মনুষ্যইতো যুজিয়েই থাকে, সকলো ঠাইতে চোৱা কাজিয়াই কাজিয়া। আমাৰ কাৰো সৈতে কাজিয়া নাই। পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মায়াৰ প্ৰহাৰ নহ'ব। আকৌ উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। এই বিষয়েও কাৰোবাক শুনাব লাগিব নহয় জানো। পিতাৰ পৰিচয় দি তেওঁৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে। তেওঁ আমাৰ মাতা-পিতা হয়। শিৱবাবা আছে গতিকে কোৱা তোমাৰ মাঁ কোনগৰাকী? এয়াও কিমান গুঢ় কথা। তোমালোকে সোধা - আত্মাৰ পিতা কোন? তেওঁলোকেও লিখি দিব -পৰমাত্মা। অচ্ছা মাতা ক'ত আছে? মাতা অবিহনে সন্তানসকলক ৰচিব কেনেকৈ? তেতিয়া জগত অস্বা ফালে ওছি যাব। অচ্ছা, জগত অস্বাক কেনেকৈ ৰচিলে? এয়াও কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানা যে ব্ৰহ্মাৰ জীয়ৰী হৈছে সৰস্বতী। তেৱোঁ মুখ বংশাৱলী হয়। ৰচয়িতাতো পিতাই হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- **

(1) মোৰতো এজনে সৰ্বোত্তম শিক্ষক দ্বিতীয় কোনো নাই - এইটো নিশ্চয়েৰে মাতা-পিতাৰ সমানকৈ পঢ়া পঢ়িব লাগে। পুৰুষাৰ্থত পুৰা অনুসৰণ কৰিব লাগে।

(2) দেহৰ বন্ধনক বুদ্ধিৰে খণ্ডিত কৰিব লাগে। দৈৱী মতত চলি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: শৰীৰ, মন আৰু অন্তৰৰ স্বচ্ছতাৰ দ্বাৰা চাহাবক সন্তুষ্ট কৰোঁ তা সঁচা পৱিত্ৰ হংস হোৱা। স্বচ্ছতা অৰ্থাৎ মন-বচন-কৰ্ম, সম্বন্ধ সকলোতে পৱিত্ৰতা। পৱিত্ৰতাৰ চিহ্ন হিচাপে শুভ্ৰ ৰং দেখুৱায়। তোমালোক পৱিত্ৰ হংসসকলো শুভ্ৰ বস্ত্ৰধাৰী, স্বচ্ছ অন্তৰ অৰ্থাৎ স্বচ্ছতা স্বৰূপ হোৱা। তন, মন আৰু অন্তৰেৰে সদায় দাগবিহীন অৰ্থাৎ স্বচ্ছ হোৱা। স্বচ্ছ মন বা স্বচ্ছ অন্তৰৰ হ'লে চাহাব সন্তুষ্ট হয়। তেওঁলোকৰ সকলো ইচ্ছা অৰ্থাৎ কামনা পূৰা হৈ যায়। হংসৰ বিশেষত্ব হৈছে স্বচ্ছতা সেয়েহে ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলক পৱিত্ৰ হংস বুলি কোৱা হয়।

শ্লোগান: * শ্লোগান :- যিয়ে এই সময়ত সকলো সহ্য (Sahan) কৰে তেওঁৰে সম্ৰাট (Sehanshah) হয়।

!! ওঁ শান্তি !!